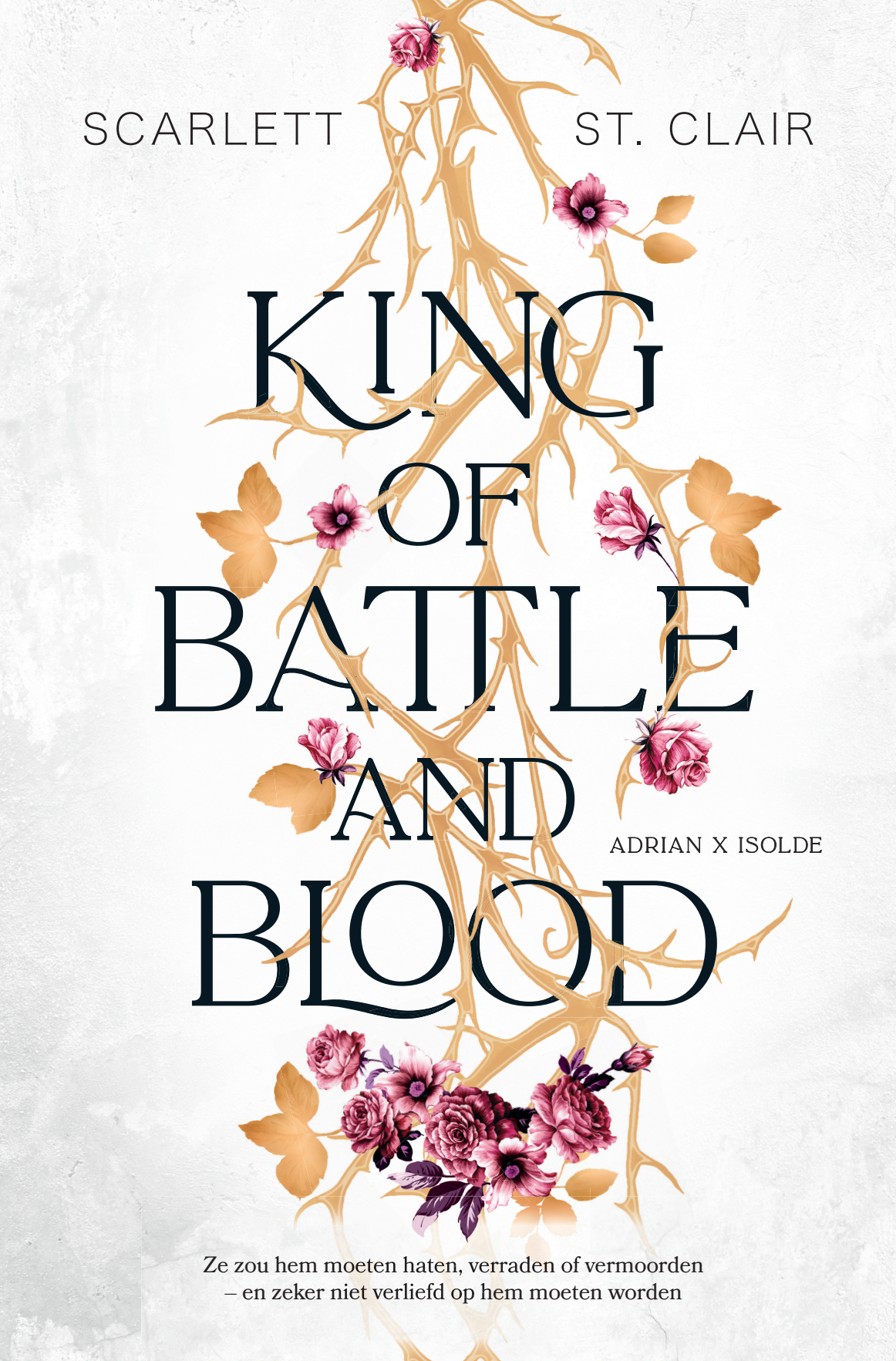

SCARLETT

ST. CLAIR

KING
OF
BATTLE
AND
BLOOD

ADRIAN X ISOLDE

Ze zou hem moeten haten, verraden of vermoorden
– en zeker niet verliefd op hem moeten worden

Scarlett St. Clair

King of battle and blood

Adrian x Isolde-serie deel 1

Vertaling Erika Venis

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020550764
ISBN e-book 9789020550771
ISBN audiobook 9789020550788
NUR 334

Copyright Nederlandse vertaling © 2025 Uitgeverij Zomer & Keuning,
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
Copyright © 2021 Scarlett St. Clair

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *King of Battle and Blood* door Bloom Books, een imprint van Sourcebooks, Inc., VS.
Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Sebes & Bisseling
Literary Agency, Amsterdam.

Vertaling Erika Venis
Omslagontwerp Villa Grafica
Omslagbeelden Shutterstock
Landkaart © Sourcebooks

www.zomerenkeuning.nl
www.scarlettstclair.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm,
elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige an-
dere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored
in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic,
mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior writ-
ten permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriende-
lijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de
papiereditie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan
zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

ZENOVIA

VLASCA

AROTH

BERGEN van AROTH

Het BOS ZONDER STERREN

REVEKKA

HET RODE PALEIS

* CEL CEREDI

* SADOVEA

* VAIDA

HET HUIS VAN

ELIN

HET HUIS VAN

JOLA

DE NEGEN

HET HUIS VAN

SIVA

HET HUIS VAN

LARA

De GOUDEN ZEE

HET HUIS VAN

LITA

VIKO

TIVA

SINTA

EILANDEN van ST.-AMAND

HET HUIS VAN

THEA

Het ZILVEREN BOS

MADOVEA

KEZIAH

BOS
van RAVEN

HUIZEN

HET HUIS VAN
VADA

ATOLL
van NALANI

HET HUIS VAN
HELA

ZUNI

OLATHE

ALO

De
PAARSE
ZEE

BERGEN
van LAMIA

HET HUIS VAN
ERIS

CORDOVA

Hoofdstuk 1

Een leger van vampiers had zijn kamp opgeslagen net buiten de grenzen van mijn vaders koninkrijk. De zwarte toppen van de tenten zagen eruit als een oceaan van spitse golven die zich mijlenver leek uit te strekken en die versmolt met een rode horizon van de hemel boven Revekka, het rijk van de vampiers. Die had die kleur al sinds mijn geboorte. Men zei dat het gebied vervloekt was door Dis, de godin van de geest, als waarschuwing voor het kwaad dat daar was ontstaan, het kwaad dat was begonnen met de Bloedkoning. Jammer genoeg voor Cordova ging de rode hemel het kwaad niet achterna, dus er was geen waarschuwing toen de vampiers hun invasie begonnen.

Ze waren gisteravond plotseling verschenen ten westen van de grens, alsof ze waren meegereisd met de schaduwen. Sindsdien was alles roerloos en stil. Het was alsof hun aanwezigheid het leven had gestolen; zelfs de wind verroerde zich niet. Terwijl ik tussen de bomen stond, op maar een paar meter van de eerste rij tenten be kroop me een onrustig gevoel, als een ijzige vorst die zich nestelde in mijn maag. Ik kon me niet aan het idee onttrekken dat dit het einde was. Het doemde achter me op en greep met lange vingers mijn schouders.

Er waren geruchten voorafgegaan aan hun komst. Geruchten over hoe hun leider, Adrian Aleksandr Vasiliev, (ik voelde zelfs afschuw bij de gedachte aan zijn naam) Jola met de grond gelijk had gemaakt, Elin had verwoest, Siva had veroverd en Lita had platgebrand. De Negen Huizen van Cordova vielen één voor één. Nu stonden de vampiers aan onze grenzen en

in plaats van de wapenen op te nemen, had mijn vader, koning Henri, om een bijeenkomst gevraagd.

Hij wilde overleggen met de Bloedkoning.

Het besluit van mijn vader was met gemengde emoties begroet. Sommigen wilden liever vechten dan zwichten voor de heerschappij van dit monster. Anderen twijfelden: had mijn vader de dood op het slagveld ingeruild voor een andere vorm van sterven?

In een gevecht was de waarheid tenminste helder: je overleefde of je stierf.

Onder de heerschappij van een monster bestond die waarheid niet.

‘Ik had niet moeten toestaan dat je nog zo laat kwam, of zo dichtbij.’

Kapitein Alec Killian stond te dichtbij, slechts een haarbreedte achter me, met zijn schouder tegen mijn rug. Op iedere andere dag zou ik zijn nabijheid hebben vergoelijkt, het toegeschreven aan zijn toewijding als mijn escorte, maar ik wist hoe het werkelijk zat.

De kapitein probeerde het goed te maken.

Ik deed een stap bij hem vandaan en draaide me iets om, zodat ik hem een norse blik toe kon werpen en tegelijkertijd ook afstand kon nemen. Alec, of Killian zoals ik hem liever noemde, was kapitein van de koninklijke garde, een positie die hij had geërfd toen zijn vader, die dezelfde naam droeg als hij, drie jaar geleden onverwacht was overleden.

Hij beantwoordde mijn blik, met grijze ogen die staalhard, maar op de een of andere manier ook teder waren. Eigenlijk had ik liever het staal gehad, want de tederheid zorgde ervoor dat ik het liefst nog twee stappen bij hem vandaan ging. Het betekende dat hij gevoelens voor me had, maar alle opwinding die ik ooit had gevoeld over zijn aandacht, was nu verdampt.

Qua uiterlijk was hij alles waarvan ik had gedacht dat ik het zocht in een man: woest aantrekkelijk met een lichaam

dat was gestaald door urenlange training. Zijn uniform, een op maat gesneden marineblauwe tuniek en een broek met gouden versiering en een belachelijke en overdreven goudkleurige cape, benadrukten zijn aanwezigheid. Hij had dik, donker haar, en ik had net te veel nachten meegemaakt terwijl die strengen om mijn vingers waren gewikkeld. Hij had mijn lichaam verwarmd, maar niet in vuur en vlam gezet door de hartstocht waar ik werkelijk naar verlangde. Uiteindelijk was kapitein Killian een matige minnaar gebleken. Het had niet geholpen dat ik een afkeer had van zijn baard, die lang was en de onderste helft van zijn gezicht bedekte. De vorm van zijn kaak was hierdoor onmogelijk te zien, maar ik vermoedde dat hij een krachtige kaak had die bij zijn persoonlijkheid paste. Een persoonlijkheid die op mijn zenuwen begon te werken.

‘Ik ben hoger in rang dan u, kapitein. U kunt me niet vertellen wat ik wel en niet mag doen.’

‘Nee, maar uw vader wel.’

Er schoot opnieuw een golf van irritatie door mijn ruggengraat en ik beet mijn tanden op elkaar. Altijd wanneer Killian het idee had dat hij me niet aankon, gebruikte hij mijn vader als dreigement. En dan vroeg hij zich af waarom ik niet meer met hem naar bed wilde.

Killian deed niets met mijn woede. In plaats daarvan grijnsde hij, tevreden dat hij een gevoelige snaar had geraakt.

Hij knikte in de richting van het kamp. ‘We moeten overdag aanvallen, als ze slapen.’

‘Alleen ga je dan tegen de bevelen van mijn vader in dat het vrede moet blijven,’ zei ik.

Ooit zou ik het met hem eens zijn geweest: waarom zouden we de vampiers niet aflachten in hun slaap? Zonlicht was tenslotte hun zwakte. Theodoric, de koning van Jola, had zijn soldaten precies dat bevolen, maar nog voordat ze de aanval hadden kunnen inzetten, was het hele leger verslagen door iets wat de mensen de bloedpest noemden. Wie door deze

ziekte werd getroffen, bloedde uit elke lichaamsopening tot de dood erop volgde. Dus ook Theodoric en zijn vrouw, zodat nu een tweejarige op de troon zat onder de heerschappij van de Bloedkoning.

Blijkbaar kon zonlicht niets uitrichten tegen magie.

‘Zullen ze ons dezelfde eer bewijzen als het donker is?’ antwoordde Killian. De kapitein was niet terughoudend geweest in zijn mening over de Bloedkoning en diens invasie van Cordova. Ik begreep zijn haat.

‘Heb vertrouwen in de soldaten die u hebt getraind, kapitein. U bent hier toch op voorbereid?’

Ik wist dat mijn antwoord hem niet beviel. Ik kon zijn frons achter mijn rug voelen, want we wisten allebei dat we dood zouden zijn als de vampiers tot de aanval besloten. Er waren vijf van onze mannen nodig om een van hen te overwinnen. We moesten er gewoonweg op vertrouwen dat het woord van de Bloedkoning tegen mijn vader het leven van ons volk waard was.

‘Niemand kan zich voorbereiden op monsters, prinses,’ zei Killian. Ik keek van hem weg en staaarde naar de tent van de koning, duidelijk afstekend in karmozijnrood en goud, terwijl hij vervolgde: ‘Ik denk dat zelfs de godin Dis niet wist wat voor gevolgen haar vloek zou hebben.’

Men zei dat Adrian de woede had gewekt van Dis, de godin van de geest, en dat zij hem daarom had vervloekt met het verlangen naar bloed. Haar vloek had zich verspreid. Sommige mensen overleefden de transformatie naar vampier, anderen niet. Sinds hun ontstaan had de wereld geen vrede gekend. Door hun aanwezigheid waren andere monsters ontstaan, die zich allemaal voedden met bloed, met leven. Ik had nooit iets anders gekend, maar onze voorouders wel. Zij herinnerden zich een wereld zonder hoge muren en poorten om elk dorp. Zij herinnerden zich hoe het was om niet bang te zijn wanneer je bij het invallen van de duisternis onder de sterrenhemel zwierf.

Ik was niet bang voor het donker.
Ik was niet bang voor de monsters.
Ik was zelfs niet bang voor de Bloedkoning.
Maar ik vreesde wel voor mijn vader, voor mijn volk, voor mijn cultuur.

Want Adrian Aleksandr Vasiliev was onontkoombaar.
‘Denk jij te weten hoe een godin denkt?’ vroeg ik.
‘Je blijft me maar uitdagen. Heb ik iets verkeerd gedaan?’
‘Verwachtte je soms dat ik inschikkelijk zou zijn omdat we toevallig hebben geneukt?’

Hij kromp ineen, en zijn wenkbrauwen trokken samen boven zijn ogen. Eindelijk, dacht ik. Woede.

‘Dus je bent boos,’ zei hij.

Ik rolde met mijn ogen. ‘Natuurlijk ben ik boos. Je hebt mijn vader ervan overtuigd dat ik een escorte nodig had.’

‘Je sluipt ’s nachts je kamer uit!’

Ik had niet beseft dat met Killian naar bed gaan tot on-aangekondigde bezoeken aan mijn slaapkamer zou leiden. Alleen had hij, zoals altijd, zich niet aan onze afspraak gehouden en mijn kamer leeg aangetroffen. Hij had het hele kasteel wakker gemaakt, had een heel leger het omringende bos laten doorzoeken. Ik had alleen maar naar de sterren willen kijken, wat ik al jaren had gedaan, boven op de heuvels van Lara. Maar daar was een week geleden een einde aan gekomen. Nadat ze me hadden gevonden, had mijn vader me naar zijn werkkamer geroepen. Hij had een preek tegen me afgestoken over de toestand van de wereld en het belang van waakzaamheid, en hij had me bewakers gegeven en een avondklok.

Ik had geprotesteerd. Ik was goed getraind, een krijger, net zo bekwaam als Killian. Ik kon mezelf beschermen, in elk geval binnen de grenzen van Lara.

Niet doen, had mijn vader me toegebeten. Zijn uitval was zo boos en plotseling geweest dat ik ervan schrok. Daarna

had hij even gezwegen en naar adem gehapt en er toen aan toegevoegd: *je bent te belangrijk, Issi.*

En hij had er zo gebroken uitgezien dat ik niets meer had kunnen uitbrengen. Niet tegen hem, niet tegen Killian.

Het was nu een week later, en ik voelde me gevangen.

‘Aangezien je zo graag mijn geheimen wilt rondbazuinen, kapitein, heb je ook opgebiecht dat je met mij hebt geneukt?’

‘Gebruik dat woord niet.’

Hij sprak door opeengeklemd kaken.

In elk geval voelde hij ergens passie voor, dacht ik. Maar zijn bevel provoceerde me alleen maar meer.

‘Welk woord moet ik dan gebruiken?’ siste ik. ‘De liefde bedrijven? Kom op.’ Ik was onaardig, maar als ik boos was, wilde ik dat het onderwerp van mijn woede dat ook vóélde, en ik wist dat Killian dat deed. Het was een trekje dat ik had geërfd van mijn moeder, aangezien mijn vader zelden zijn frustraties liet blijken. ‘Je lijkt te denken dat wat er tussen ons is gebeurd iets meer te betekenen had.’

Het was alsof hij dacht dat hij ineens recht op me had, en dat vond ik vreselijk.

‘Ben ik zo afgrijselijk?’ vroeg hij met kalme stem.

Ik balde mijn vuisten, en eventjes knaagde iets van schuldgevoel aan mijn hart. Ik schudde het snel van me af. ‘Probeer me niet te manipuleren.’

‘Ik probeer je niet te manipuleren, maar je kunt niet beweren dat je niet hebt genoten van onze tijd samen.’

‘Ik hou van seks, Alec,’ zei ik bot. ‘Maar dat zegt verder niets.’

Ik had de woorden er zomaar uit geflapt, maar ik meende ze wel. Dat ik met Killian naar bed was geweest, kwam alleen omdat hij beschikbaar was en ik ontlading zocht. Dat was mijn eerste fout geweest. Daardoor had ik de andere waarschuwingssignalen genegeerd, zoals zijn neiging om alles wat ik deed aan mijn vader te vertellen.

‘Dat meen je niet,’ zei hij.

‘Killian.’ Zijn naam ontsnapte aan mijn mond, een waarschuwing. Hij luisterde niet, en als ik ergens een hekel aan had, dan was het wel een man die dacht dat ik niet wist waar ik het over had. ‘Wanneer ga je het leren? Ik zeg altijd wat ik meen.’

Ik wilde om hem heen stappen en Killian greep naar mijn hand. Ik worstelde me los en stompte hem in zijn maag. Hij kreunde en viel op zijn knieën terwijl ik me omdraaide.

‘Isolde!’ gromde hij. ‘Waar ga je heen?’

Ik bleef doorlopen door het dichte bos; de bladeren voelden zacht onder mijn voeten, nog nat van de ochtenddauw. Was het maar vast lente, als de bomen weelderig groen waren. Dan zou ik makkelijker kunnen verdwijnen. Nu liep ik tussen bleke, skeletachtige stammen, onder een dak van verweven takken. Toch wist ik zeker dat ik Killian zou kunnen afschudden. Ik kende deze bossen als mijn hart. Ik kon zonder hem het kasteel bereiken, precies zoals ik van plan was geweest voordat hij me naar de grens was gevolgd.

‘Idioot,’ zei ik binnensmonds.

Mijn kaak voelde pijnlijk doordat ik mijn tanden zo hard op elkaar klemde. Ik had geen hekel aan Killian, maar ik wilde niet opgesloten zitten. Ik was me zeer bewust van de gevaren van de wereld, en ik had geleerd om tegen allerlei soorten monsters te vechten, zelfs vampiers. Ik kon niet tegen ze op, maar dat wist ik ook. Als het aan Killian lag, zouden onze legers op dit moment tegen de vampiers vechten, en zouden veel van onze mensen waarschijnlijk dood zijn geweest.

Wij mensen konden hun ziekten niet genezen, konden ze niet ontlopen, konden niets uitrichten tegen hun magie of tegen de monsters die ze hadden opgewekt. We waren minder, en dat zouden we altijd blijven tenzij een van de godinnen gehoor zou geven aan de vele en gevarieerde gebeden van de devoot gelovigen, wat onwaarschijnlijk was.

De godinnen hadden ons lang geleden in de steek gelaten en soms voelde het alsof ik de enige was die dat wist.

Ik ging langzamer lopen toen ik de geur van rotting rook. In het begin was die nog zwak, en eventjes dacht ik zelfs dat ik het me had verbeeld.

Toen voelde ik een koude rilling over mijn rug en ik bleef staan.

Er was een strzyga in de buurt.

Strzyga waren mensen die waren overleden aan de bloedpest en die waren herrezen uit de dood. Het waren angstaanjagende wezens met weinig intellect, behalve bij hun verlangen naar mensenvlees.

De geur werd sterker en ik strekte mijn hand, terwijl ik me langzaam omdraaide naar het verdorde monster.

Het stond aan de rand van de open plek, met gebogen rug, en staarde om zich heen met holle ogen en wangen. Plukken haar plakten aan de bloedspatten op het skeletachtige gezicht. Het staarde me aan en snoof toen, waarna er een grom ontsnapte aan de keel en de lippen opkrulden zodat lange tanden zichtbaar werden. Toen slaakte het een griezelige kreet en bewoog snel op handen en voeten in mijn richting.

Ik spreidde mijn voeten en zette me schrap voor de impact van de klap. Het wezen sprong in mijn richting en toen het naderbij kwam, stak ik mijn hand uit, met daarin een mes dat ik verborgen had in een foedraal aan mijn pols. Het mes gleed moeiteloos tussen zijn ribben. Met een even snelle beweging trok ik het lemmet weer terug. Bloed spatte in mijn gezicht toen de strzyga woedend en schreeuwend van de pijn achteruitdeinsde.

De steek was niet meer dan een verwonding.

Om een strzyga te doden, moest het hoofd van het lichaam worden gescheiden en dan verbrand.

Nu het monster was verzwakt, trok ik mijn zwaard. Het scherpe metaal zong tegen de schede en het wezen siste vol haat naar me waarna het zich weer op me wierp. Het viel op mijn zwaard en klauwde met één hand naar mijn jurk

en huid. Ik stootte een keelklank uit toen ik de pijn voelde, maar werd al gauw overmand door woede en adrenaline. Ik trok het zwaard terug en haalde uit. De rand was scherp maar bleef toch steken in het bot in de nek van de strzyga. Ik zette mijn voet tegen de borst van het wezen en trok mijn zwaard los. Terwijl de strzyga viel, sneed ik opnieuw door de nek, en toen het lichaam op de grond viel, kwam het hoofd een paar meter verder terecht.

Ik bleef even hijgend staan, mijn borst brandde waar het wezen mijn huid had gescheurd. Ik moest naar de hospikken. Wonden van een strzyga raakten snel geïnfecteerd. Voordat ik op weg ging, gaf ik een schop tegen het hoofd van de strzyga, zodat het tussen de bomen rolde die de open plek omzoomden.

Gewond terugkeren op het kasteel zou niet veel goeds betekenen voor mij en mijn onafhankelijkheid.

Ineens veranderde er iets in de lucht en ik draaide me om, waarbij ik opnieuw mijn zwaard hief, dat echter contact maakte met een ander.

De impact verraste me, want ik stond oog in oog met een man. Hij was heel mooi, opvallend, maar op een agressieve manier. Zijn gelaatstreken waren hoekig: hoge jukbeenderen, scherpe kaaklijn, een rechte neus, allemaal omringd door blond haar dat in zachte golven over zijn schouders hing. Zijn lippen waren vol en dik, en boven zijn ogen stonden gedefinieerde wenkbrauwen. Zijn vreemde ogen – blauw, met een wit randje – keken me aan terwijl hij zijn hoofd scheef hield en sprak.

‘Wat doe jij helemaal hier?’ Zijn stem suggereerde intriges en klonk zijdezacht. Mijn maag kromp ineen bij het geluid.

Ik fronste mijn voorhoofd bij zijn woorden, en bestudeerde hem wat meer. Hij droeg een zwarte tuniek die was vastgesnoerd met gouden gespen en een overjas in dezelfde kleur. De randen waren geborduurd met gouddraad. Het was mooi

borduurwerk, maar niet gemaakt door mijn volk. Onze ontwerpen waren veel verfijnder.

Ik keek hem indringend aan. ‘Wie ben jij?’ vroeg ik.

De man liet zijn zwaard zakken, alsof hij me niet langer als een bedreiging beschouwde, waardoor ik heel graag een bedreiging wilde zijn, alleen liet ik ook mijn arm zakken en het gevest lag losjes in mijn hand. Ik probeerde het steviger vast te houden, maar dat ging niet.

‘Ik ben veel dingen,’ zei hij. ‘Man, monster, minnaar.’

Deze keer bespeurde ik een licht accent toen hij sprak, een beetje gepolijst, wat ik niet helemaal kon plaatsen.

‘Dat is geen antwoord,’ zei ik.

‘Volgens mij bedoel je dat het niet het antwoord is dat je wilt horen.’

‘Je speelt met me.’

Zijn glimlach werd breder en hij zag er wat verdorven uit, op een zondige manier, een manier die ik wilde proeven en voelen. Mijn huid tintelde door die gedachte, en ik voelde dat ik het warm kreeg door zijn sturende blik.

‘Wat wil je van me?’ vroeg hij. Zijn stem was laag, een spinnend geluid dat een rilling tevoorschijn toverde uit het diepste van mijn maag.

Ik slikte. ‘Ik wil weten wat je hier doet.’

‘Ik achtervolgde de strzyga toen hij van koers veranderde.’ Zijn ogen gleden omlaag naar mijn borst. ‘Ik begrijp wel waarom.’

Ik hief onzeker mijn hand en kreunde door de pijn van mijn gerafelde huid. De plotselinge pijn maakte me duizelig.

‘Ik heb hem gedood,’ wist ik uit te brengen, maar mijn tong voelde dik in mijn mond.

Zijn mondhoeken krulden op. ‘Dat zie ik.’

‘Ik moet gaan,’ fluisterde ik, terwijl ik hem bleef aankijken. Ik wilde bewegen maar mijn lichaam voelde te ontspannen. Misschien kwam het door de infectie, die al woekerde in mijn bloed.

‘Ja, dat zou moeten,’ zei hij instemmend. ‘Maar je doet het niet.’

Alarmbellen begonnen te rinkelen in mijn hoofd zodra hij sprak. En toen hij een stap in mijn richting zette, wist ik ineens weer hoe ik moest bewegen. Ik verplaatste mijn hand in de richting van zijn buik, liet mijn mes los, maar zijn hand sloot om mijn pols. Hij trok me naar voren, zodat zijn lichaam tegen het mijne drukte, ondanks mijn wond, ondanks het bloed. Hij boog zich over me heen, pakte mijn hoofd, drukte zijn vingers in mijn hoofdhuid, en even was ik bang dat hij me zou kussen of mijn nek zou breken. In plaats daarvan hield hij me steviger vast, zonder het oogcontact te verbreken, en streek met zijn duim over mijn lippen.

‘Hoe heet je?’ vroeg hij. Zijn stem vibreerde door me heen, en ik hoorde mezelf spreken.

‘Ik ben Isolde.’ Het antwoord ontglipte mijn mond, die vocht met mijn hersenen, die tegen hem vochten.

‘Wie ben je?’

Opnieuw antwoordde ik tegen mijn wil, met een stem fluisterend als een minnaar. ‘Ik ben de prinses van het huis van Lara.’

‘Isolde,’ herhaalde hij, een ruwe grom die tegen mijn borst trilde. ‘Mijn lief.’

Toen boog hij zich voorover en zijn tong streek over de wond op mijn borst. Ik kon niet ademen. Ik kon niet bewegen en ik kon niet spreken. Het ergste was nog dat het lekker voelde. Het voelde overheersend en immoreel, en ik merkte dat ik hem niet langer wilde neersteken maar me tegen hem aan wilde vleien terwijl hij zijn werk deed.

Toen hij me losliet, waren zijn volle lippen bedekt met mijn bloed. Hij slikte en zijn ogen glommen terwijl hij mijn ogen, mijn lippen en mijn keel bekeek. Zijn blik liet diep vanbinnen iets in me ontvlammen, en het vuur verspreidde zich snel, vol vurig verlangen. Ik schaamde me, want ik wist dat deze man

een soldaat was uit het leger van de Bloedkoning, een vampier.

Ik wilde me losrukken uit zijn grip en was verrast toen hij me liet gaan. Ik struikelde naar achteren en bracht mijn handen naar mijn borst. De huid was glad. Ik was genezen.

‘Je bent een monster.’

‘Ik heb je genezen,’ zei hij, alsof hem dat minder monsterachtig maakte.

‘Ik heb niet om je hulp gevraagd,’ viel ik uit.

‘Nee, maar je genoot er wel van.’

Ik keek hem woedend aan. ‘Je overheerste me.’

Daarom had ik mijn zwaard niet kunnen vasthouden, daarom leek mijn lichaam te vechten met mijn verstand, en daarom had ik er ineens wanhopig naar verlangd om te worden verpletterd door het gewicht van een warm lichaam dat me beter kon vullen dan alles wat ik eerder had gehad. Ik was de controle kwijt.

En dat was zijn schuld.

‘Ik kan niet heersen over emoties.’ Hij zei het zo nuchter dat ik hem er niet van kon beschuldigen dat hij loog.

Ik hief mijn zwaard en de vampier lachte.

‘Woede past bij je, mijn lief. Dat mag ik wel.’

Ik gromde, maar mijn woede maakte zijn glimlach alleen maar breder, waarbij zijn lippen glimmend witte tanden onthulden. Uit niets bleek dat hij zich net tegoed had gedaan aan mijn bloed. Mijn afkeer van hem werd intenser.

‘Het is nog niet donker,’ zei ik. ‘Hoe kan het dat je buiten bent?’

Vampiers konden eigenlijk alleen overdag naar buiten in Revekka, waar de rode hemel de zonnestralen blokkeerde. *Evolueerden ze soms?* Bij die gedachte voelde ik een nieuwe golf van angst in mijn maag.

‘Het is bijna zonsondergang,’ zei hij. ‘Deze tijd van de dag is minder gevaarlijk voor iemand als ik.’

Wat betekende dat?

Ik vroeg niet verder en hij gaf geen uitleg. In plaats daarvan hield hij zijn hoofd scheef. 'We zien elkaar weer, prinses Isolde. Daar zal ik voor zorgen.'

Zijn belofte ging door me heen als een eed die hij had gezworen tegen de godinnen zelf. Ik bracht mijn zwaard omhoog en viel aan, maar toen ik uithaalde, verdween hij als mist in de ochtendzon.

Nu ik ineens alleen was, begon ik te beven.

Ik had een ontmoeting overleefd met een vampier die mijn bloed had geproefd, en het ergste ervan was dat hij gelijk had gehad.

Ik vond het inderdaad lekker.

'JIJ DENK DAT IK
EEN VROUW WIL,' ZEI HIJ.
'MAAR IK BEN HIER GEKOMEN
VOOR EEN KONINGIN.'

Isolde kijkt totaal niet uit naar haar trouwdag. Ze zou nog liever sterven. Om een oorlog te beëindigen, moet ze trouwen met vampierkoning Adrian Aleksandr Vasiliev en hem doden.

Haar moordaanslag mislukt echter en Adrian dreigt haar in een vampier te veranderen als ze het opnieuw probeert. Isolde zal een manier moeten vinden om te overleven tussen het hof vol meedogenloze vampiers, zonder er zelf een te worden.

Maar het is niet het hof waar ze het meest bang voor is, maar Adrian en haar intense aantrekkingskracht tot hem. Hoewel hij meedogenloos is en veel voor Isolde geheimhoudt, gaat ze Adrian steeds minder als monster zien. Ondanks hun aantrekkingskracht, vraagt Isolde zich af waarom de vampierkoning juist haar als consortie heeft uitgekozen.

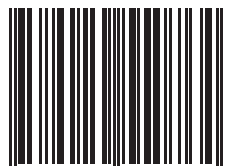
Het antwoord zal haar wereld op zijn kop zetten...

Scarlett St. Clair is de *USA Today*-bestsellerauteur van onder andere de Hades x Persephone- en Adrian x Isolde-series. *King of Battle and Blood* is het eerste deel in de romantasyserie over Adrian en Isolde. Ze is dol op Griekse mythologie, moordmysterieën en het hiernamaals.

Z&K

www.zomerenkeuning.nl

ISBN 9789020550764 NUR 334

9 789020 550764 >

